

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals, **Cuba y**
Puerto-Rico, 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

UNA EMPENTA.

Un periódich de Madrid deya y tenia rahó:

«S' ha gastat més en Cánovas are ab un mes y mitj de ser govern, que ab sis anys la primera vegada que va pujarhi».

En efecte, 'ls salons de la presidencia sembla qu' estigan eurajolats ab pedra esmoladora.

En Cánovas s' esmol'a ràpidament.
Y esmolat com està, talla y fa sanch.
Pero d' en tant en tant s' osca.

Ja recordarán aquell rebufó en forma de telégrama que va dirigir temps endarrera al *Centro industrial de Catalunya*, al recordarli aquesta associació promesas solemnemement fetas en contra del libre-cambi, y per consegüent del tractat de comers ab Inglaterra.

Donchs bé; no n' hi havia prou de ofendre als catalans, que ja fa a gun temps que venim sent los burros dels cops de tota Espanya. Era necessari ofendre als aragonesos y preparar-se á ofendre á qualsevulga comissió de provincies que s' atreueixi á demanarli una audiència ó á trasmétreli un telégrama.

Tenen actualment los fills de Aragó 'l noble desitj de que 's construeixi la via internacional del Canfranc: la construcció ha sigut votada en Corts y las obras comensadas: hi ha gastos fets y compromisos de per mitj. Puja en Cánovas y comensan á circular rumors contraris á n' aquest ferrocarril. Una comissió s' alarma y acut á Madrid. Demana una entrevista y D. Antón se nega á concedirla, si es per parlar del ferrocarril del Canfranc. Buscan una excusa y son rebuts.

Pero entre-mitj de la conversa 'ls aragonesos que son tussuts, surten á parlar del ferrocarril, y 'l mónstruo se 'ls tréu del davant á caixas destempladas, calificant de estúpits y ridículs als que s' ocupan de semblant assumpto.

Es á dir, los que volen lo bé del país son ridículs y estúpits, y mereixen ser tractats á puntadas de péu. Una cosa voldria saber, D. Antón, fassa 'l favor de dir-mela:—¿Quan vosté era mestre d' estudi, que també ensenyava l' urbanitat?

Diuen que per la Quaresma no 's pot ballar, qu' es pecat y dels més grossos.

Un govern que 's fica á bordo una cantitat de lastre carli, que té tres ministres dignes de portar solideo y mitjas d' estam, que tracta avants que tot d' estar bé ab las classes eclesiásticas, hauria de compendre y practicar aquell precepte del Pare Claret:

«Ay jóven que vás bailando
que al infierno vás saltando!»

Donchs, no senyors, res de aixó.

Lo ball de arcades y de ajuntaments continua are més fort que may. Totas las corporacions municipals dignas é independents, totas las que han sigut investidas ab la confiança dels electors, totas las que no 's prestan á las exigencias de tal ó qual cacique, son expulsadas vergonyosamente del puesto que ocupan.

Lo ball continua. ¡Y quin ball! Un galop infernal! En Romero Robledo porta la batuta sobre las espallitas masegadas y plenas de blaus de la legalitat. D. Antón empunya las xurriacas, y al que no balia al só de la música conservadora, latigasso.

Plúgürinse si está gastat D. Antón, que ab tot y la bondat de las ideas conservadoras que professa, posantlas per damunt de tot, no 's véu capás de guanyar las elecciones de diputats á corts. Sinó destituhint als ajuntaments de mitja Espanya y multant á l' altra meytat!

Capítol de la premsa.

Fá pochos dias deya un periódich:

«Ha llegado al penal de Valencia, en compañía de doce criminales custodiados por la Guardia Civil, el Sr. Gallardo, director del *Papelito*.»

No s' esborronin, veyent á un home honrat tractat de aquesta manera, no s' esborronin.

Goberna 'l mónstruo y per forsa han de succehir monstruositats.

En aquestos temps conservadors hi ha un instrument més vil que la sevillana, que 'l punyal y 'l trabuch: es la ploma del escriptor públich.

Lo crim més gran que pot cometre un espanyol, es escriure lo que sent.

Derramar unas quantas gotas de tinta sobre 'l paper, es pitjor mil vegadas que derramar la sanch de un transeunt en una carretera deserta.

Lo bandolerisme—ho diu en Zugasti—ha tingut protectors decidits en homes públichs de importancia. Lladres y asesins, estafas y moneders falsos se passejan tranquilament pels carrers, fregantse ab la gent honrada. Casi cada dia la *Gaceta* publica decretis indultant á criminals.

En cambi 'l periodista que relisca, cau de bigotis á presiri, y ningú 's recorda d' ell.

Per forsa ha de ser més criminal que 'ls que roban y assassinan.

Hém dit que D. Antón se gastava ràpidament.

Podrá ser; pero la situació qu' ell representa, la situació conservadora 's gasta de las entranyas y del cervell.

Se necessita no tenir cor y haver perdut lo sanderi per veure sense esgarriansas aquestas aberracions, aquestas monstruositats que avuy succeheixen ab los periodistas.

No sè qui 'm fá més llástima, si 'l periodista que vá á presiri, ó la situació que l' hi envia.

Continúa la distinció entre 'ls espanyols.

N' hi ha de dugas castas: legals é ilegals.

Pels ilegals no hi ha més ley que 'l capritxo dels governants, y pels legals també, ab l' única diferencia

de que 'ls capritxos de aquestos tendeixen sempre á atropellar als altres.

¿No hi ha una ley que diu que 'ls ciutadans espanyols podran reunir-se sempre que ho tingan per convenient, sens més que avisar á l' autoritat ab vintiquatre horas de antelació?

Donchs al costat de la ley hi ha sempre un governador que la falseja, privant totas las reuniones que pretenen celebrarse.

En las tals reuniones, una de dos: ó s' ha de cometre ó no s' ha de cometre delictes penat pèl códich. Si no s' ha de faltar á la ley, lo governador atropella un dret reconegut per la ley; si ha de faltarshi, no correspon al governador discernir y castigar la falta, sinó als tribunals de justicia.

Pero 'ls conservadors van gastantse.

Are com are s' han gastat de la vista, y la lletra de la ley ja ni menos l' oviran.

No importa.

Contra aquestos madurs degenerats; contra aquestos ridiculs successors de Narvaez y Gonzalez Brabo, que tenint la mala intenció de aquestos dos homes funestos, no tenen ni 'l valor, ni l' audacia, ni la franquesa que tenian ells, han de alsarse tots los liberals, unir-se y concertarse, y destruir de una bufada 'ls sofismas y las cábalas, las imposicions y las ilegalitats de la gent conservadora.

May ha sigut més necessaria que are una coalició de tots los elements liberals.

Es necessari despertarse, sacudir la peresa y purificar l' atmósfera.

Los pulmones necessitan aire per respirar.

Los pobles moderns necessitan que 's respecti la ley y la seva propia dignitat.

No hi ha res més vergonyós ni més insolent que l' anárquich despotisme de una camarilla desenfrenada.

Lo partit conservador—si tal nom mereix—s' ha gastat ab un mes y mitj de govern, més que ab sis anys l' altre vegada. Está corromput y consentit.

Liberals, en nom de la ley escupida y trepitjada, en nom de aquesta ley que ha de ser amparo de tots, unimnos y caurá á terra fet á pols.

P. K.

INSTRUCCIÓ PÚBLICA.

ECIDIDAMENT, la societat está salvada: los fils telegráfichs han trasmés la noticia, y la Espanya entera s' ha conmogut al sapiguerla.

¡Silenci, réprobos disolvents! ¡Muxoni, desventurats reformistas!

Tanquén las bocas, cloguén los ulls, parén los pens, suspén las funciones de tots los sentits, menos l' oido.

¡Orellas tothom! ¡¡¡Orellas!!!

«Lo ministre de Foment tracta de arreglar la ense-

nyansa primaria, posantla baix la inspecció del clero.»
¡Eh!

Jo no sé fixament com deuria estar combinat lo tal arreglo; pero desde ara me 'l pinto tant bé dintre la meua imaginació, que ja 'm sembla véurel tant admirable, tant hermós, tant magistral con lo seu autor.

¿Volen saborejar anticipadament las excelencias del portentós projecte mestís?

Pues allá va: quan se publiqui l' arreglo ja veuran si m' he equivocat de gayre.

Lo preàmbul dirà així:

«Senyor: La tempestat revolucionaria ha assolat de tal manera l' edifici social que hasta se l' hi han fet goteras. En efecte; mirém a la dreta, mirém a la esquerra, (no la dinástica) a dalt, a baix... per totas parts se veuen las senyals indelebles del buf revolucionari, d' aquest esperit del infern que 'ns ha donat lo cantó de Cartagena, lo cantó de Valencia y 'ls quatre cantons del Call.

La juventut, la esperansa de la patria y de las noyas casadoras, ha suferit també las conseqüencias d' aquesta malura. Tothom fuma, tothom juga, tothom porta poncellas al tran en lloch de durhi margaridas, tothom retira a altr' hora, tothom... pero ¿a qué continuar?

Es precis que una má experta y cristiana, prenent las riendas del carro de la juventut hi puji a caball, guiant a las noves generacions pel cami de la verdadera ciencia, preparantlas pera servir en las filas de... la patria, y sembrant en lo seu cor las llavors de la fé, la esperansa y la caritat ben entesa.

Responent, pues, a aquesta necessitat lo ministre que suscriu té l' honor de... etc., etc.»

Y seguidament vindrà 'l projecte, concebut en aquests termes, poch més ó menos:

«ARTICLE I.—Se deixa als pares en complerta llibertat de portar los seus fills a estudi: s' ha de tenir en compte que val més ser burro que racionalista il·lustrat.

ART. II.—Quedan suprimidas totas las escuelas municipales. En la sacristia de cada iglesia s' hi habilitarà un local apropiat pera donar las classes.

ART. III.—Los deixebles haurán d' anar vestits d' escola, a fi de que s' acostumin a portar l' uniforme.

ART. IV.—La base de la instrucció la formarà la part religiosa. Al entrar a estudi s' dirà una oració, al sortir un'altra, y durant la classe, cada mitja hora, un'altra. Lo resar mav es perdut.

ART. V.—Quedan excluidas de la ensenyansa totas las obras de text que estan en voga avuy diu, per heréticas, depravadas y disolvents.

ART. VI.—S' exceptúan de la disposició anterior: Lo Narro, lo Fleury, y la doctrina cristiana del P. Costa y Borrás, després d' haver sigut degudament expurgadas per una inspecció escriptuorística.

ART. VII.—Quedan restablertas las orellas de burro pels que las mereixin.

ART. VIII.—Se suprimeixen las campanetas pel régimen interior dels estudis: los moviments s' efectuarán al só de las castanyolas.

ART. IX.—Los mestres procurarán inculcar las sanas doctrinas católicas als seus deixebles, empleant lo carinyo, la persuasió, lo puntero y las deixuplinas.

ART. X.—A fi de evitar lo trist é irritant espectacle que donan algunas criaturas que a sis y set anys ja saben llegir, no s' permetrà l' ingrès en las escuelas a cap noy que no tingui vuit anys complerts.

ART. XI.—Quan los deixebles tinguin una edat regular, se 'ls ensenyará l' maneig del fusell. Un verdader cristià ha de sapiguer tot lo que s' necessita pera defensar bé la religió.

ART. XII.—Quan los professors vejin un deixeble espavilat, l' hi indicarán la conveniencia de que estudihi per capellá: si l' noy accepta se l' enviará al seminari, pero si s' resisteix se l' expulsará d' estudi ignominiosament.

ART. XIII.—En temps normal los mestres portarán los deixebles a confessar una vegada al mes; pero en cas de guerra, epidemia, carnaval, etc., la confessió s' farà una vegada la setmana.

ART. XIV.—Quedan encarregats de la execució d' aquesta ley los senyors següents: Cura de Flix, cura de Prades, cura de Alcabon, cura Sta. Cruz y cura... de moro.

Donat en Madrid a tants de tants... etc.»

—Per la copia.

FANTÀSTICH

LGUNS dels estanchs presos als ve' rans de la guerra civil, han sigut concedits a llicenciats de las partidas carlistas.

Aixó es l' únich que faltava per donar caràcter a la situació Cánovas-Pidal. Tot per las honradas masses!

Pero paciencia... que hi ha més dias que puros de mitj ral.

¿Qué valent es en Siffler! Després de passejarse per Barcelona, un jove periodista va omplirli la cara de revessos, quedant citats per batre l' endemà a pistola.

¿Y l' han vist vostés?

Donchs lo periodista encare l' espera.

En Siffler s' ha fet fonedís. A qualsevol que l' trobi se l' hi donará l' déu per cent de lo que va produhirli la publicació de cert folleto.

A'guns periódichs han donat compte del següent fet:

«Los quintos de Bilbao venian a Barcelona en lo carril. Sembla qu' entre las estacions de Rivaforada y Cortes va haverhi qüestions entre ells, y l' sargento encarregat de la conducció va disparar tres tiros mantant a dos quintos.»

¡Pobres minyons y pobres mares!

Aquests sí que podran dir que han pagat la contribució de sanch.

Are sols falta que l' mónstruo a un sargento tant decidit lo nombri capitá general.

En Pidal demana 25 diputats de la seva clica.

Mal fet: havia de demanarne 26.

O sigan dugas dotzenas de frare.

¿Som ó no som clericals?

«Lo Tribunal Supremo ha condemnat al President del Consell de ministres a retirarse de la vida política.»

Are no s' creguin que aixó haja succehit a Espanya, no senyors: ha succehit a Noruega.

Si aquell president fos un mónstruo com lo nostre, a horas d' are ja hauria declarat ilegal al Tribunal Supremo.

Aixó que diuen dels governadors de que posan multas y destitueixen ajuntaments, son falornias, ardis de que s' val l' oposició per desacreditar al govern.

Proba: encare no fa una setmana que 'n Romero Robledo ha dirigit una circular als seus procónsuls encarregantlos sobre-tot que procedixin ab estricta justicia, equitat y respecte a la ley.

¿Y voldrian vostés que després de aquest encàrrech, los governadors traguessin los péus del plat?

Pero... Si un que ha sigut empleat de 'n Romero Robledo y que l' coneix molt a fondo m' ho deya:

—Es que las circulars del jefe dels húsars son escriptas ab caràcters especials. Totas las lletres fan l' ullet, com si diguessen: «Al revés te lo digo para que me entiendas.»

Las jovas que van treure las senyoras en lo ball del Duch de Fernan Nuñez se calcula que valian doscents milions de duros.

Res, una cantitat que bastaria per aixugar doscents milions de llàgrimas.

Ha sortit ja la nova obreta del meu company G. Gumá, que 'ls anunciavam fa dos números. Se titula ¿Home ó dona? y com que no m' està bé alabarla, lo qual hauria de fer per procedir ab justicia, m' limitaré a recomenarlos que vajan a comprarla, ab la seguretat de que no haurán de penedirse'n.

Costa no més que dos rals.

Y tingan en compte una cosa: a la llibreria se la prenen de las mans.

Los liberals del Vendrell m' han dispensat l' honor de convidar-me a las festas celebradas en aquella vila ab motiu de inaugurarse un monument per honrar la memoria de's que moriren defensant la llibertat contra las hordas carlistas lo dia 4 de mars de 1874.

Ocupacions importants nos han privat de assistir, com desitjavam, a la solemnitat patriótica; pero ja saben los liberals del Vendrell que estém al seu costat per venerar la memoria dels valents que pagaren ab la vida l' odi al absolutisme.

¡Que es cert alló que diuen! A cada etc. l' hi arriba l' seu Sant Martí.

A Sagunto ha mort l' amo de la casa desde la qual en Martinez Campos va proclamar a D. Alfonso.

L' infelis era del Ajuntament y ha mort a conseqüencia dels disgustos que l' hi ha donat lo governador de Valencia.

Vels' hi aqui un mort que mort y tot déu cridar:— ¡Vivaaaaa!!

Tractantse de cosas militars, francament, no m' atreixo a passar més enllá de la superficie.

La circular del ministre de la guerra, sembrant l' espionatge y la desconfiansa en las files del exercit, establint tribunals de honor y fent possible l' expulsió de militars dignes y pundonorosos, está calcada

en una disposició del mateix istil, dictada pel ministre de la guerra en 1867.

En 1867: un any avants de la revolució.

Un periódich proposa obsequiar al ministre de la guerra, erigitli una estàtua equestre... sense ginete.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo dia de Carnestoltes, a S. Sadurn de Noya sortí una comparsa del casino la Fraternitat en la qual hi figuravan las noyas més macas de la població. Darrera s' hi agregá una máscara disfressada de mort qu' en lloch de dalla duya un pendó ab lo següent lema: «¡Llamé al circo y no me oyó.—A Colon no respondió.—Colon ha muerto.» Y al darrera: «Por caballos que lleveis—no me alcanzareis.» Una broma tant innocent sulfurá al alcalde de tal modo, que sense dir res a la máscara, que ningú sab de hont va sortir, ni qui era, al dia següent maná tancar lo casino La Fraternitat.—Es d' esperar que l' Sr. gobernador de la provincia farà compendre al alcalde de Sant Sadurn, que ni en temps de conservadors passan aquestas arcaaldadas.

L' alcalde de Sant Hilari es digne cusi germá del de Sant Sadurni Los dias de Carnestoltes ab motiu de ferse funciones de iglesia, va privar tota classe de diversions.—Es mes; lo dia 26 de febrer va presentar-se en lo saló de ball, maná parar en sech un ball que s' estava fent. ¿Y donchs que s' han figurat los vehins de Sant Hilari? Allá ningú pot divertir-se sense permís del alcalde.

Lo poble de Rodoná ha tingut una gran alegria, ab motiu de haver sigut traslladat Mossen Genís Raurell Comas, rector, regent, al poble de Bonastre. Ja recordaran qui era aquest pájaro ab sotana, un rector qu' está encausat per injurias al Jusat municipal. Pochs dias avants de ser remogut, encare deya: «Se que alguns treballan per treurem; pero no me n aniré. no me n aniré, no me n aniré.» Y l' rector va marxar sense despedirse.» Bon vent y barca nova.

TRASTOS VELLs.

Lo sol se 'n anava al lit fent una mueca diabólica, entre la llum melancólica del crepuscul de la nit; tocavan dos quarls de set, ni una mosca se sentia y l' vent anava y venia xiulant vele'yós y fret.

Per un dels passeigs més tristos y esgarriats de Madrid, hont jamay s' hi sent lo crit dels xicots que venen mistos, caminava ab pas calmos, com si estés malhumorat, un senyor de certa edat, abatut y cavilós.

Era l' vell duch de la Torre, que indecís s' arrossegava y a cada pas s' aturava fent dibuixos a la sorra, quan al se prop d' un pedris, mitj cubert pel sech ramatje, topá ab un nou personatge que l' deturá d' improvis.

—¡Don Francisco! aquí... tot sol?

—Digué aquest ab trista veu.

—¡Ah! ¡es don Arseni! Ja ho veu

hi vingut a doná l' vol.

Y en Campos y l' veterano

van allargarse la má,

y a la fi s' van assentá

conversant tot xano xano.

—¿Y donchs?—va dí l' gueto, fent

quatre suspirs de carrera,

com si busqués la manera

de expressá l' seu pensament:

—¿Qué m' conta? ¿qué hi ha de nou?

ganém malament ó bé?

—Jo, exclama en Campos, sols sé

que la llaga encara m' cou.

Deprés de las picardias

que de tothom he guantat,

ja estich prou escarmentat:

no m' fico ab caballerias.

—Pero bé... la situació,

¿no l' mima? ¿no l' sollicita?

—¡Cá! La situació m' invita

a que m' quedi en un recó.

—¡Pobre Campos! Aixó proba

la ingratitut que hi ha aquí.

—¡Ah, sí! ja ho pot torna a dí

Y vosté ¿en quin cas se troba?

—Estich pitjor que vosté:

després de tants embo ichs,

no tinc apoyo, ni amichs,

ni forsa, ni nom, ni ré

—¿Qué vol dir? Pues... ¿y la esquerra?

—Tot ha estat una camama!

—¿Y l' seu célebre programa?

—¡Per terra, Campos, per terra!

—Ben mirat nosaltres dos

podém anar de costat.

—¡Sí, l' destino 'ns ha tractat

d' un modo ben asquerós!

—¡Vosté, un home de tant geni,

véures llensat al olvit!

—¡Y tenir tant aborrit

a un home com don Arseni!

—No hi ha dupte: 'ls canovistas

me deuben la vida ¡ingrats!

—Y jo, pels adelantats

¡si n' hi passat d' horas tristas!

—Jo, jo, l' héroe de l' idea
que va florir allà a Sagunto!
—Jo, l' ànima del assumto
que s' va discuti a Alcolea!
—En quants trances capitals
hi desvenyats l' espasa!
—Quants cops hi sortit de casa
pera amparar als liberals!
—Jo hi protegit en Sagasta.
—Jo hi seguit al seu darrera.
—Jo l' hi he servit de bandera.
—Jo encara més que això; i d' astal!
—Y pensar que avuy nos donan
casi bé la cessantia!
—Y pensar que al mitj del dia
nos degradan y arreconan!
—Ah, no, no! no mereixem
aquest olvit!—Ni aquest mico!
—Plorém un xiquet, don Quico?
—Si, si, Martine, plorém!
Igual que dugas criaturas
van posarse a somicar,
recordant sense parar
sas tremendas desventuras.
Com més los pobrets volían
ofegar los seus recorts,
més aumentavan sos plors
y més y més s' entristian.
Y sa boca s' escaldava
donant mil queixas al vent;
pero l' vent, tranquilament
sense escoltarlos, xiulava.

C. GUMÀ.

RER telégrafo.
«En Cánovas creu que no ha arribat
encara l' hora oportuna de senyalar l'
època de las eleccions per estar pen-
dents los treballs encaminats a ga-
rantir l' exercici del sufragi.»

Tots los atropelios que 's cometen,
no son atropelios; las ilegalitats que 's fan, no son ile-
galitats... ¿Y donchs qué 's figuraven?

No senyors, no: son medis encaminats a garantir l'
exercici del sufragi.

Sufragi entre conservadors, es una cosa aixís com
sufragi entre cuyners.

Ha tornat a apareixer en Andalusia la Má negra.
Y han sigut arrencats de las vinyas de Jerez un bon
número de ceps.

Las teorías de 'n Cánovas produheixen conseqüen-
cias naturals, naturalissimas.

Los ceps de Jerez pels de la Má negra son ilegals, y
naturalment, los arrancan.

Al ajuntament de Sta. Bárbara (Tarragona) en un sol
dia l' hi han clavats tres multas de 500 pessetas.

¿Tres multas al ajuntament de Sta. Bárbara?

¿Quina barbaritat!

Los esquerrans pensan dirigir un manifest electoral
al país.

Treball perdut.

Al cap de vall per guanyar uns quants districtes no
tenen cap necessitat de molestar per res als electors.

Basta escriure una carta a n' en Romero Robledo.

Vaja, D Francisco, que en aquest mon no tot son
desgracias, rellicadas y caygadas.

—No vau com han pensat ab vosté?

Nada menos que l' Kronprinz l' hi ha enviat la
creu del Aguila roja.

Are no més falta que per simetria, algú l' hi donga
la creu del Aguila de Mataró.

Un metje:

—Estém perduts, hi ha una salut qu' espanta.

—¿Y donchs qué fan los metjes, en qué s' ocupan?

—¿Qué vol que féu? Nos visitém los uns als altres.

Lo Foment de las Arts de Madrid projecta celebrar
una exposició nacional fabril y manufacturera.

Los fabricants casi bé podrian excusarse de enviarhi
géneros.

Perque la veritat es que l' industria manufacturera
a Madrid está sempre exposada a rebre l' extrema-
unció, en forma de tractat de comers.

L' únich ajuntament ben cambiat es lo de Manresa.
Y no 's pensin: aquell célebre D. Pere, aquell home
alt y prim com un pal de palier, va fer esforços colos-
sals perque al caure 'ls carlins tornessin a nomenarlo
arcalde de aquella, fins are, desgraciada ciutat.

—¿Que no saben que jo soch conservador? deya don

Pere. ¿Ignoran los grans serveys que he prestat a la
causa del ordre y als principis conservadors?

Los conservadors de Barcelona, després de olorarlo,
vàn dirli:

—Conservador vosté!... Fugi, home, fugi: avants
no dirém que no ho fós; pero avuy la conserva se l' hi
ha passat y está mitj podrida, y no hi ha manresa que
se la menji per barra que tinga. De segur que la seva
conserva l' sol l' ha feta mal bé.

A propòsit de 'n Martos:

—Es un home, deya un, que s' ha cansat de se-
guir-lo, que passa tot lo dia canviant de casacas.

—Tú dius qu' es un home y t' enganyas: en Martos
no es un home, es una veleta de campanar.

—Precisament, y per ser veleta ocupa una posició
tant elevada.

Diu qu' es molt fácil que s' ordeni als governadors
que tornin las multas imposadas als Ajuntaments.

Entenémnos: als ajuntaments destituhits.

Diners o la vida, es un lema conservador.

Als qu' entregan la vida se 'ls tornan los quartos.

Una correspondencia del *Brusi* assegura que 'l papa
vá rebre ab molta satisfacció la cantitat de 28,000 pes-
setas, que vá enviarli 'l bisbe de Barcelona, producte
de la capta pel diner de Sant Pere.

¿Cinch mil siscents duros!

¿Ja 'n té per comprar bacallá sech per la quaresma!

Un quiento d' un periódich conservador de Madrid.

—Pare, deya un minyó del camp a un frare: m'
acusó d' haver entrat a l' horta de 'n Postius a treure
un niu de rossinyols.

—Y per hont vás entrarhi desgraciad?

—Per la tanca: a má esquerra de la porta, una mica
més avall hi ha uns esgiahons a la paret y s' hi pot
pujar.

—Y vás treure 'l niu?

—No pare: eran massa xichs, tot just acabavan de
neixe.

Lo frare no vá olvidar las senyas, y 'l endemá tenia
'ls rossinyols dintre de una gabiá.

Al any següent lo mateix minyó anava a confes-
sarse ab lo mateix frare.

—M' acuso, pare, de que fá quatre diumenjes que
no vaig a missa, perque m' entretinch a entronar ab
una xicota molt guapa.

—¿Y qui es aquesta xicota? pregunta 'l frare.

—Alto aquí, exclama 'l penitent: passo per lo dels
rossinyols: pero de primer me deixaré fer micas que
donarli las senyas d' aquesta minyona.

Lo conde de Toreno, governador de Madrid, ha posat
una multa a un escribent del municipi.

Ja es fins ahont pot arribar l' afany de posar multas.

Si 'l conde de Toreno gobernés a Barcelona seria ca-
pás de multar a las estatuas de Fivaller y de D. Jaume.

Los fusionistas de Madrid han acordat que 'l conde
de Toreno siga dut als tribunals.

No 'ls arrendo la ganancia.

Lo conde de Toreno necessita un tiro. Are no 's cre-
gan un tiro de pistola, de revólver o de trabuch... no
senyors: un tiro de caballs normandos.

Los esquerrans preparan un banquete de honor al
Sr. Martos.

¿D' honor! «Oh, el honor!» com diria 'l malagua-
nyat Bartrinal

Plats que podrán figurar en lo menú:

Arrós ab gegants y trampas.—Cluquetas de gallina
fusionista.—Bunyols de cervell demócrata monár-
quich.—Candidats lussos al graten.—Platillo de de-
mócrata ab bolets y castanyas.—Biftech de contribu-
yent ab salsa libre-cambista.—Republica fregit.

De la provisió de conservas ab vinagres se 'n enca-
rrega en Cánovas.

L' Ajuntament s' ha negat a incloure en las llistas
electorals als municipals y empleats de consums.

En Xanxas estava desesperat.

—No tngas por l' hi deya un seu company de
cuerpo. Mira, la otra vegada, sin figurar en las llistas,
voté catorce cops.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pas-ta-na-ga.
2. Id. 2.ª.—Es-cam-pa.

3. SINONIMIA.—Casa.

4. ROMBO.—

M
P A R
M A T E U
R E T
U

5. GEROGLIFICH.—Per ànima la persona.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Dos Li-
berals, Pep del Sil, y Crospis; n' han endevinadas 4 Un
ampurdanés; 3 Enriqueta; 2 Ciudadá Noy gran, Un granu-
ca y Ex-dos carlífigos y 1 no més Paratapis novell.

XARADAS.

I.

Ahir vareig passejar
per fora la carretera
ab lo Primera-segona
y son tres l' Hu-dos-tercera.
Després varem arribar
al jardí de D.ª Quima
per fer un hu-invers de flors
puig n' hi havia allà la prima!

KIN-FO.

II.

Es de gran comsum primera,
segona es lletra vocal,
nota musical tercera
y una flor lo meu total.

PEPET SIMPÁTICH.

ANAGRAMA.

L' Agna ha vingut de total
tot y seca com un pal.

EUDALT SALA.

ROMBO.

• • •
• • •
• • •
• • •
• • •
• • •
• • •
• • •

Primera ratlla horisontal y vertical: una consonant.—
Segona: lo que tenen las gallinas.—Tercera: un vegetal.—
Quarta: població de Catalunya.—Quinta: una forma litera-
ria.—Sexta: nom de dona.—Séptima, Vocal.

PEPET SIMPÁTICH.

GEROGLIFICH.

×1
T T T T T
IA
I I I I
TN

J. PRATS Y N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas o endavinallas dignas d'insertarse, 'ls ciu-
tadans Pep del Sil, Un Greixi, J. S. de Reus, Un Palitroch, M. R. Vi-
drerench y Un fill d' Arenys.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans Curt de vista, Un Nen, Un Can-fan-dos,
F. T. y C.: Un Pastera, A. Rosell, Un Carbassé, Un Bismark, Dos
pels de patilla y Un noyet.

Ciudadá Pepel del Carril: Está bé.—Nas de punta inglesa: Inser-
tarém lo que 'ns envia.—Ciudadá Piromo: Id. sinonimia y rombo.—
J. D. (Barcelona): Dels fets que 'ns relata sobre Algirayre 'n parla-
rém sempre que vosté estiga disposat a respondre'n y 'ns donga
nota del seu domicili.—Mister Jhonson: Esta molt bé, com sempre.

—Un Granuca: Publicarém ters de silabas.—Ex. dos Carlífugos: Id.
rombo.—Noy Gran: Id. id.—Enriqueta: Id. conversa.—Crospis: Id.
nivell, ters, rombo y geroqlifich.—Fulano detat de Rodona: Queda
servit.—J. G. y R. P. (Mora de Ebro: No ho hem entés prou clar;
dónguin més explicacions.—N. P. (Sant Hilari): Queda servit.—M.
R. y R.: Publicarém dos trenca-closcas.—Miko Miko: Id. quadrat.—
Dr. Ignotus: Lo que 'ns diu es bastant difús: ademés las cartas han
de venir armadas ab firmas reconegudas.—Ex. dos Carlífugos:
Aprofitarém un quiento.—Dos Liberals: Id. rombo.

¿HOME O DONA?

CAPRITXO CÚMICH-EXTRAVAGANT, EN VERS,

PER

C. GUMÀ

Forma un elegant tomet en quart, imprés ab molt
esmero sobre paper superior.

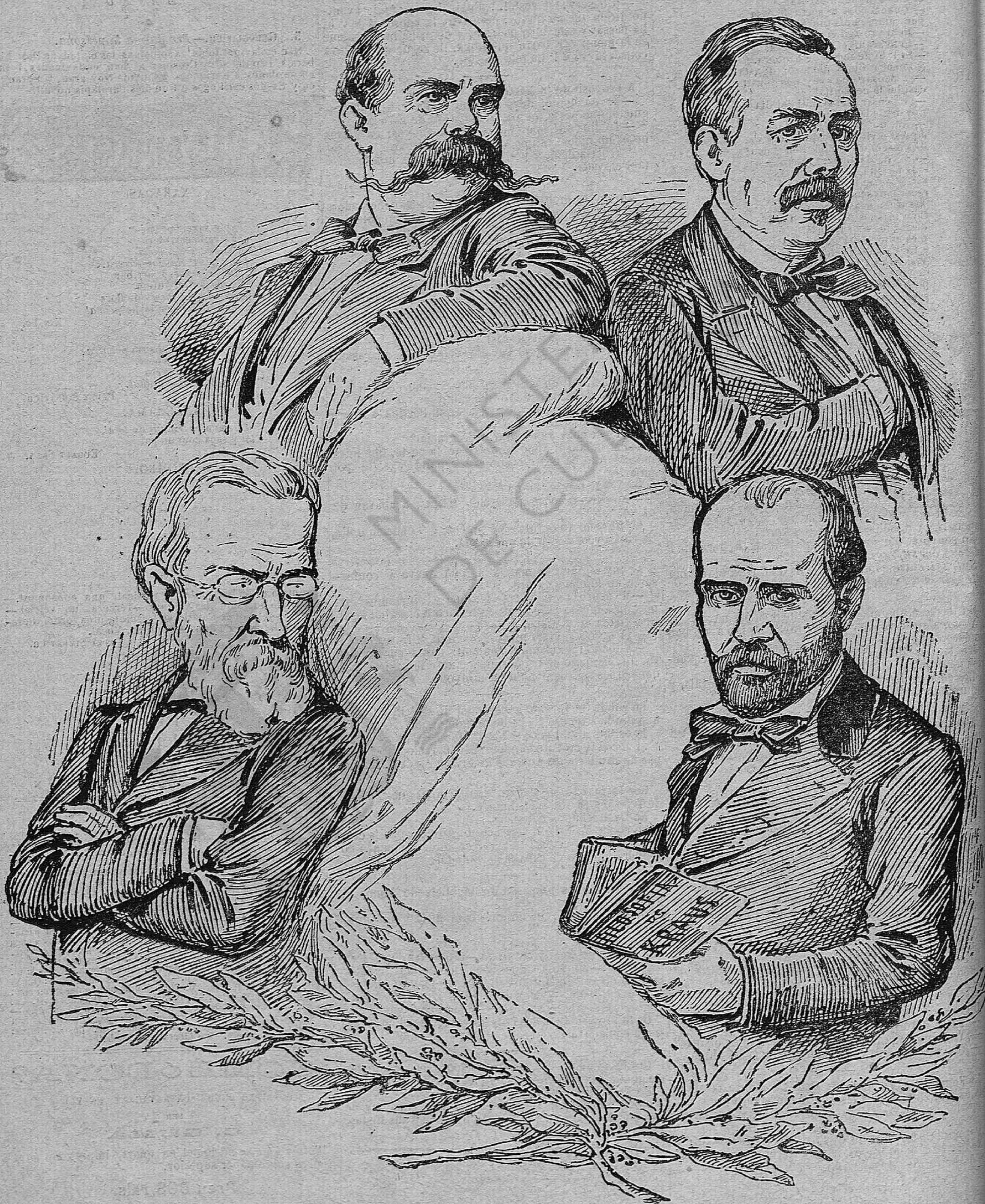
Preu DOS rals.

Se vén en la llibrería de Lopez, Rambla del mitj, 20,
demés principals llibrerías y Kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasse Arch del Teatro 21 y 23.

LO SECRET DEL DEMÓCRATA.

Ab l' agrupació de aquests homes se trobará lo que 's desitja.